Viac ako len dobrý Samaritán

written by Michael Steedman | 1. septembra 2024

A hľa, nejaký zákonník vstal a pokúšajúc ho povedal: Učiteľu, čo mám učiniť, aby som dedične obdržal večný život? A on mu povedal: Čo je napísané v zákone?...

Lukáš 10:25-37

V predchádzajúcom zamyslení (str. 4) sme sa pozreli na slávne podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi. Záver, ku ktorému sme dospeli je, že naším blížnym môže byť ktokoľvek. Skutočne, Boh od nás vyžaduje, aby sme milovali aj nášho najhoršieho nepriateľa.

Som toho názoru, že je evidentné, že jediný človek, ktorý naplnil prvé prikázanie – milovať Pána Boha celou svojou bytosťou, dokonale a neustále, je Pán Ježiš, najmä keď uvážime, že pravým znakom lásky k Bohu je absolútna poslušnosť jeho prikázaniam a vôli. Myslím, že by sme súhlasili s tým, že Pán Ježiš vyniká nad zvyškom ľudstva svojou dokonalou láskou voči Bohu v myšlienkach, slovách aj v skutkoch. Chcem sa však teraz pokúsiť ukázať, že Ježiš dokonale poslúchol aj druhé prikázanie a v láske k blížnemu v skutočnosti zašiel oveľa ďalej než milosrdný Samaritán.

Bolo rozumné očakávať, že kňaz alebo kňazov pomocník (levita) by sa zastavili, aby pomohli židovskému spolupútnikovi, ktorý bol zbitý a zanechaný polomŕtvy na ceste. Koniec koncov, boli predsa zástupcami ľudu a mali ísť príkladom zbožného a láskavého správania. Čo nám však podobenstvo prezrádza? Že títo len prešli okolo. Že nechceli s ním mať nič spoločné. A prečo by potom mal Samaritán pomáhať Židovi? Medzi týmito dvoma národmi a ich obyvateľmi existovalo stáročia dlho trvajúce nepriateľstvo a Samaritáni zvyčajne so Židmi nechceli mať nič spoločné. Keď sa teda Samaritán zľutoval nad obeťou tých zlodejov a šiel mu pomôcť, to bolo celkom nečakané gesto skutočnej, pravej lásky.

Ale čo Pán Ježiš? Ako prejavil svoju lásku k blížnemu on? Jeho blížnym bola samozrejme ľudská rasa. Medzi Pánom a týmto svetom existovalo nepriateľstvo – v skutočnosti sa človek stal nepriateľom Boha tým, že zhrešil a odmieta svojho Stvoriteľa. Vina bola aj je v plnej miere na strane človeka, takže akú zodpovednosť mal Pán voči zatúlaným stvoreniam, ako sme my? Vôbec žiadnu! A predsa, nešiel len náhodou cestou okolo a pomohol vzbúreným, rebelujúcim mužom a ženám, ale v skutočnosti opustil nebeskú slávu a prišiel k nim cielene sem, na zem.

V podobenstve čítame, že obeť zlodejov zostala zanechaná polomŕtva, ale Písmo nás učí, že my nie sme len polomŕtvi, ale duchovne celkom mŕtvi! To je to, čo znamená byť hriechmi oddelený od Boha. Znamená to byť duchovne mŕtvy. Ak bol stav muža z podobenstva vážny – keďže zostal polomŕtvy, v našom prípade je to očividne beznádejné – sme úplne mŕtvi vo svojich hriechoch.

V podobenstve ďalej čítame, že milosrdný Samaritán pristúpil k mužovi, obviazal mu rany a nalial na ne olej a víno. Olej a víno samozrejme slúžili ako lieky, ktoré pomáhali hojiť rany tohto chudáka. No čo môže človek urobiť pre niekoho, kto je už mŕtvy? Ľudsky povedané, pre stratených hriešnikov, mŕtvych vo svojich prestúpeniach a hriechoch sa už urobiť nedá nič. Ale Pán Ježiš tým, že na kríži za hriešnikov zomrel, dokázal uzdraviť aj tých najhorších hriešnikov. Jeho vzácna krv bola preliata, aby z nás zmyla naše hriechy. Ako napísal apoštol Ján vo svojom prvom liste: „*Krv Ježiša Krista... nás očisťuje od každého hriechu*“ (1. Jánov 1:7). Jeho smrťou môžeme mať život, večný život.

Ďalej tiež čítame, že milosrdný Samaritán posadil tohto úbohého zraneného muža na vlastného somára, zatiaľ čo on kráčal vedľa neho. Ježiš však urobil oveľa viac než len to: keď zomrel na kríži, niesol na svojom tele hriechy celého sveta. Ako píše apoštol Peter vo svojom prvom liste: *„ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti, ktorého sinavicami ste uzdravení*“ (1. Petrov 2:24). Takže uzdravenie a vykúpenie prišlo k mužom a ženám skrze obeť Pána Ježiša Krista; niesol ich hriechy na svojom tele a cez jeho rany a vyliatu krv boli očistení.

Tento milosrdný Samaritán potom vzal muža do hostinca, kde mu mohla byť poskytnutá väčšia starostlivosť a pozornosť, sľúbiac, že majiteľovi hostinca neskôr uhradí všetky ďalšie výdavky, ktoré by mu mohli vzniknúť. Ale Pán Ježiš urobil oveľa viac než len toto. Zaplatil plnú cenu vykúpenia nielen za jedného hriešnika, ale za milióny hriešnych mužov a žien. Z toho teda vyplýva, že už nie je nič, čo by bolo potrebné ešte zaplatiť, aby sme dostali večný život, pretože on prostredníctvom svojej obete zaplatil všetko, čo Boh požadoval. Jeho spásonosný čin bolo dokonalé, a teda kompletné dielo.

Naplnil teda Ježiš druhé prikázanie tým, že miloval svojho blížneho ako seba samého? Áno, určite naplnil. Opustil nebeskú slávu, aby zachránil tých, ktorí sa pre svoje hriechy stali jeho nepriateľmi. Boli sme mŕtvi vo svojich hriechoch, ale on na kríži na svojom tele niesol hriechy nespočetného množstva mužov a žien, obetoval za nich svoj život a vylial svoju krv, aby ich očistil. Urobil to preto, aby ich konečne priviedol do nebeského domova, kam on sám odišiel. Nie je potrebné urobiť nič viac, aby sme získali vykúpenie, pretože to všetko za nás urobil Ježiš. Jeho posledný výkrik na kríži bol: „Je dokonané.“ Jeho skutok bolo úplným a dokonalým dielom.

Drahí priatelia, na koho sa chcete obrátiť, aby ste našli spásu, vykúpenie? Na kňaza – možno snáď o niečo svedomitejšieho, statočnejšieho ako bol ten, ktorý sa nachádza v podobenstve? Alebo sa obrátite na kostol? Nie, nie je to kňaz ani cirkev, koho potrebujete. Potrebujete tú jedinú osobu, ktorá vás môže zachrániť a zaručiť vám večný život. Vo svetle toho, čo sme si povedali, nesmiete nikdy, naozaj nikdy pochybovať o láske Pána Ježiša voči hriešnikom – a o jeho ochote zachrániť vás.

Dovoľte mi zakončiť toto zamyslenie slovami apoštola Pavla:

Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných. Lebo sotva kto kedy zomrie za spravodlivého, pretože za dobrého by sa niekto snáď aj odvážil zomrieť. Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.

Rímskym 5:6-8